

Kocsis Fülöp érsek-metropolita atya prédikációja Nagyboldogasszony búcsúján Máriapócson

A hajdúdorogi püspök augusztus 18-án elhangzó beszédét szerkesztett formában közöljük.

Krisztusban szeretett testvéreim!

Sokak számára talán csalódást jelent, hogy nem Erdő Péter bíboros úr áll itt, hiszen ő kapott meghívást erre a mai búcsúra, és el is fogadta, készült is. Néhány nappal ezelőtt egy kurta levélben tájékoztattott arról, hogy mégsem tud eljönni, így aztán magamra vállaltam a mai tanítást. Azon gondolkodtam, ha a bíboros úr jönne, mit is mondana a máriapócsi zarándokoknak, mivel buzdítaná őket? Minden bizonnyal a hitre és a szeretetre buzdítana.

Azért jövünk el időről időre a nagy zarándokhelyekre, de a Szent Liturgiára és a templomba is mindig azért megyünk, hogy a hitünkben és a szeretetünkben megerősödjünk. Erről szólt Szent Pálnak a korinthusiakhoz írt levelének a bevezetése, így buzdítja a korinthusiakat, és mondhatjuk nyugodtan, hogy bennünket is az apostol: „vigyázatok, álljatok szilárdan a hitben, legyetek bátrak, legyetek erősek, és minden, amit tesztek, szeretetben történjék” 1Kor16,13.

Itt be is fejezhetném a tanítást, hiszen ennél többet, mi egyebet mondhatok? Álljatok szilárdan a hitben – ehhez nem kis bátorságra van szükség – és bármit tesztek, az szeretetben történjék.

De Szent Pál is folytatja, és azt mondja: még valamit kérek tőletek. Mi lehet az? Mivel lehet ezt még kiegészíteni? Így folytatja: „Tudjátok, hogy Sztefanász háza népe, achája zsengéje és a szentek szolgálatára odaadóan fáradoznak? Ti is engedelmeskedjete az ilyeneknek, és mindazoknak, akik velük együtt dolgoznak, is fáradoznak.”

Valahogy azt olvasom ki ebből, hogy két hatalmas pillére van az életünknek a hit és a szeretet, de még valami hiányzik hozzá, ami ezt erősítheti: ez pedig az engedelmisség.

És ha odafigyeltünk a mai szentírási szakaszokra, az engedelmisség valahogyan mind a négy, tehát a két apostoli és a két evangéliumi szakaszban is előjön. Hiszen a Krisztus-himnusz, amelyet szintén Szent Pál írt a Filippiekhez, azt mondja: „ugyanaz az érzület legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban volt”.

Ismerjük ezt a szakaszt: „Jól lehet, Istenhez hasonló, Istennel való egyenlőségét nem a saját javára használta fel, hanem rabszolgasorsot öltve magára, kiüresítette önmagát, emberekhez lett hasonló és magatartásában is embernek bizonyult, megalázta magát: engedelmeskedett a halálig, mégpedig a kereszthalálig.” Fil2 6-8

Éppen azáltal, hogy emberré lett, mintegy elénk rajzolta a tökéletes embernek a magatartását, ez pedig az engedelmesség. Engedelmeskedett az Atyának, az Atya akaratának, és így tudta beteljesíteni az Atya akaratát, a mi üdvösségünket. Jézus Krisztus engedelmessége a kulcsa annak, hogy mi meg vagyunk váltva.

És valamiképpen ez az engedelmesség az evangéliumi szakaszokban is előjön. Az ünnepi szakaszban ezt figyelhetjük meg: a vendégseregben ott van Jézus, az apostolok, elég sokan jöhetnek vendégségbe, lehet, hogy többen, mint gondolták, s Márta sűrög-forog, hozza az ennivalókat, a süteményeket, az innivalókat, mindazt, amit kell. A testvére Mária pedig nem segít.

Nem biztos, hogy mondta neki, segíts nekem, sőt valószínű, hogy nem mondta, úgyhogy nem engedetlen volt éppen Mária, de észre kellett volna vennie magát: ahol két háziasszony van ott, nem járja, hogy csak az egyik sűrög-forog. Ebben azért van valami igazság. És Márta Jézuson keresztül próbálta tudtára adni a másoknak, hisz lehet, hogy hiába szólna, meg se hallaná Mária, de ha Jézus mondja neki, akkor engedelmeskedni fog, remélte Márta.

Így Márta méltatlankodását Jézusnak mondta el, hogy »nem törődsz azzal, hogy Mária egyedül hagy engem szolgálni?«. Itt nem az engedelmesség vagy az engedetlenség jött elő, hanem Jézus elébe ment a dolgoknak, és azt mondja:

»Mária itt ül, hallgat engem, és rájött, hogy ez fontosabb, mint a sütemény«. Az Isten igéje mindennél fontosabb. Jézus jelenlétében nem a sürgés-forgás, a szolgálat a legfontosabb, hanem hogy Őrá figyeljek. Mária ezt a jobbikat választotta.

De folytatódik az ünnepi evangéliumi szakasz, és egy újabb asszony kerül a színre, aki fölkiált lelkesedésében, mert hallja, hogy Jézus milyen gyönyörűen tanít: »boldog a méh, mely téged hordozott, és az emlő melyeket szoptál«.

(Vélhetően az Istenszüelő, Boldogasszony ünnepe miatt is hangzik el ez az evangéliumi szakasz.) Igen, Mária boldog, hiszen hordozta, és ő szoptatta, táplálta Jézust. Jézus mindig a meglepetések embere, és ugyan nem utasítja el ezt: »valóban boldog Mária, de még boldogabb, akik hallgatják az Isten szavát, és meg is tartják azt.«

Máriáról föltételezte, hogy nem csak üres, üveges tekintettel és süket fülekkel ül itt a lábánál, csakhogy ne kelljen neki szorgoskodni. A

tekintetében benne volt, hogy mindazt, amit hall Jézustól magába szívja, és tenni is akarja, engedelmes akar lenni neki.

A másik Evangélium meg éppen az engedetlenségről szól, hiszen amikor az Úr elküldi a szolgákat a gonosz szülőmunkásokhoz, akkor nem teljesítik a kötelességüket. Bár ez nem is annyira engedelmeskedés lett volna, hanem kötelességteljesítés, de sem erre, sem arra nem figyeltek: visszautasították a szolgákat, sőt, még gyilkosságba is jutott az engedetlenségük, mert a fiút kidobták a szülőből és megölték.

Azt tették, amit mi az Úrral, az Isten Fiával. Amikor nem vagyunk engedelmesek, amikor nem teljesítjük azt, amit az Isten nekünk mond, vagy tőlünk kér: engedetlenségünkben mi is ilyen gonosz szülőmunkások vagyunk, bármilyen visszataszító és riasztó ez az ostoba magatartás: gyertek, öljük meg, s mienk lesz az öröksége. Ostobaság. De mégis megtették. Ostobaság, nem engedelmeskedni az Isten szavának, és mégis számtalanszor megteesszük.

Nem titkolom, drága testvéreim, hogy az engedelmesség így mind a négy evangéliumi szakaszban azért is tűnt annyira a szemem elé, mert egy nagyon szép élménysor mögött vagyunk most itt többen is. A fiatalokkal közösen zárandokként érkeztünk ide Máriapócsra: Miskolcra, a centenáriumát ünneplő Miskolci Egyházmegyéből indultunk el több százan, aztán egyre dagadt a tömeg és egyre többen csatlakoztak, és közel ötszázan érkeztünk meg ide Máriapócsra.

Csodálatos volt látni, hogy ezek a drága fiatalok engedelmesek voltak. Olyan jó volt ez az öt nap: amikor mondtuk nekik, hogy most szedelőzködni kell, vagy most menni kell a csomagokért, most itt osztjuk a vacsorát, most nem ide kell ülni, hanem máshová kell menni – egy szóra engedelmeskedtek. A szülők tudják, milyen jó az, amikor engedelmeskedik a gyermek. Milyen rossz, amikor nem.

Az engedelmesség megédesíti az életünket. Olyan gyönyörű az, hogyha tud engedelmeskedni a gyermek, és az engedelmességén keresztül meg tudja valósítani azt, amit a szülei akarnak. De jól tudjuk, hogy ez az engedelmesség alapvetően nem arra vonatkozik csupán, hogy mi engedelmes gyermekek legyünk, hanem hogy

az Istennek legyünk engedelmes fiai. Ugyanaz a lelkelet legyen mindnyájunkban, amely Jézus Krisztusban volt. Ő ezt az engedelmességet elvitte a végsőig. Engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

Ezt tehetjük hozzá. Ez erősíti meg a hitünket és a szeretetünket, hogyha tudunk engedelmesek lenni.

Olyan kedvesek és engedelmesek voltak ezek a fiatalok, holott az ifjúsági zárandoklat nem erről szólt. Az volt a mottó, hogy „Álljatok ellen!”. Ezt hirdettük, ezt énekeltük néha tréfával, az elmélkedések erről szóltak: álljatok ellen.

A Jakab levélben így hangzik pontosan ez a mondat teljes egészébe: „engedelmeskedjete az Istennek, és álljatok ellen az ördögnek”.

Nagyon sok mindennek ellen kell állni ahhoz, hogy tudjak engedelmeskedni az Istennek.

És most szeretném fölidézni azt a mondatot, amit Ábel atya mondott a fiataloknak, nagyon jó pedagógiával: az egész zárándoklat arról szólt, hogy ellen kell állni a kísértésnek, nagyon sok mindennek, de legyen legalább egy, amit elhatározol: azok közül, melyekről úgy érzed, ellen kellene állnod neki, de nem nagyon sikerül, most, hogy eljöttél a zárándoklatra, válassz ki legalább egyet, állj ellen és engedelmes lesz a szíved, az Isten felé fog fordulni – mondta Ábel atya.

Ezt továbbítom én is. Nem csak a fiataloknak szó lesz az üzenet. Drága testvéreim, menjünk haza úgy Máriapócsról, hogy válasszuk ki, mi az, aminek ellen kell álljunk. Aminek nincs helye az életemben, amely falat emel közém és az Isten közé, és nehéz ellenállnom.

De pócsi zárándok, ha ma megfogadod, hogy ellenállsz annak az egy kísértésnek, ami eltávolít, vagy távoltart téged az Istentől, ma sikerülni fog. Mária segít. A csodák helye megerősít: amit az életedben eddig gyöngeségnek tartottál, s amiről, úgy gondoltad, nem tudod legyőzni, aminek, azt hitted, nem tudsz ellenállni, ma sikerül, ha megfogadod és kéred Máriának, égi édesanyánknak a segítségét. Ebben áll a hit, hogy elhiszem azt, hogyha gyöngye is vagyok, de tudok ellenállni. Az ördög sokkal erősebb, mint mi vagyunk önmagunkban. De ha az Isten velünk, az ördög szétporlik, és semmit nem tud velünk tenni.

Idejövünk Máriapócsra, hogy letegyük a bűneinket. Mi történik azokkal a bűnökkel, amelyeket idehozunk Máriapócsra? Szegény papok nem győzik hallgatni.

A Jóisten egy sóhajtással, egy csettintéssel szétporlasztja és eltünteti a bűneinket. Így tünteti el azt az akadályt, azt a gátat, ami ott van az életedben: nehezen, de ma megtörténhet, hogy megszabadulsz tőle, ha te is akarod. Ha engedelmeskedni akarsz az Istennek, és nem a világnak.

Mert a világ pontosan azzal tud távol tartani téged, hogy azt mondja, »nekem engedelmeskedj, nézd csak, mi mindent fölkinálok neked. Kövesd ezt, kövesd azt.«

És sajnos azt tapasztaljuk, hogy mint az értelmetlen borjú a vágóhídra, megyünk a világ után, és követjük azt, amit a világ kínál, megfélekezve arról, hogy közben eltávolodom az Istentől.

De nem a világnak akarunk engedelmeskedni, hanem az Istennek. Sokszor talán nem könnyű. Sokszor talán észre sem vesszük, hogy mit akar az Isten. Ha én a mai napon, itt a máriapócsi búcsú napján merek hinni abban, hogy égi édesanyánk segít, akinek engedelmes gyermekei akarok lenni, meg tud változni az életem. Legalább abban az egy

dologban. S ha abban az egy dologban változtattam, már megváltozott az életem. Jöhet a következő majd. Itt leteszem és elporlik, semmivé lesz, ami addig annyira nehéznek tűnt. Akár a telefont, akár az alkoholt, akár a divatot, bármit, ami uralkodott rajtam, mert engedelmeskedtem neki: itt az Isten elveszi tőlem. Ezek az igazi csodák.

Ez Máriapócs csodája: hogy sokan összejövnék és egymást erősítjük a hitben. Testvéreim, higgyünk abban, hogy az Úristen meg akarja változtatni az életünket. Nekünk engednünk kell. Engednünk kell, hogy Ő tegye engedelkennyé a szívünket.

Amikor a kamasz legény vagy éppen a konok ember nem engedelmeskedik, akkor mi történik? Kemény a szíve. És az Isten sem tud mit kezdeni vele. Azért vezet rá minket az Úristen az egyházon keresztül a töredelmességre, hogy engedjen a szívünk – abból a keménységből, abból a fagyottságából.

Nekünk az Istennel ki kell engesztelődnünk. Teljesen téves megfogalmazás, vagy elképzelés az, hogy haragszik az Isten, és nekünk ki kell Őt engesztelnünk. „Az a haragvó Isten nincsen...”

A jóságos Isten azt szeretné, hogy a te szíved engesztelődjön ki, a te szíved keménysége és fagya engedjen föl. És Jézus Krisztus ezt hozta el, ily módon hozta el nekünk a kiengesztelődést, hogy a mi szívünket puhítja, lágyítja, hozzá akarja formálni az Ő szívéhez: „Ugyanaz az érzület legyen bennetek, amely Jézus Krisztusban volt.”

Ő engedelmes szívével teljesítette mennyei Atya akaratát és mindent beteljesedett az életében.

Drága testvéreim, pócsi zarándokok, akárhonnán is jöttetek, ezért jöttetek, hogy ma kiengesztelődjete az Istennel, és ezt a megengedést vigyétek haza engedelmes szívvel. Hirdessétek az Isten szeretetét, ehhez nagy hit kell, de ti álljatok szilárdon a hitben, legyetek bátrak és erősek, és így képesek lesztek majd mindent szeretetben tenni. Amen.